

Stížnost dovozuje dále, že oba osobní přídavky st-lový dlužno započísti do nové pensijní základny, poněvadž byly označeny jako započitatelné do pense, ježto by jinak byl porušen § 5 zák. č. 70/1930 Sb. ustanovující, že vláda jest oprávněna stanoviti předpisy pro určení pensijní základny staropensistům způsobem nepřesahujícím míru stanovenou předpisy plat. zák. danými pro převod do nových platů, a vykládá toto ustanovení tak, že překročením této míry jest také poskytnutí menších výhod než jaké poskytují předpisy převodové.

S tímto výkladem nelze souhlasiti, ježto ze stylisace cit. zákonného ustanovení plyne zřejmě, že překročením oné míry možno rozuměti toliko poskytnutí vyšších výhod, nikoli stanovení nároků nižších než jaké by plynuly z předpisů převodových. Právní názor stížnosti, že § 5 zák. č. 70/1930 Sb. poskytuje vládě toliko právo dozoru, aby míra převodových výhod plat. zák. nebyla u staropensistů překročena, jest v rozporu se zněním tohoto zákonného ustanovení, které výslovně uvádí, že jest vláda zmocněna, aby stanovila předpisy pro určení pensijní základny. Při tom také nelze mluvit o nějakém zkrácení práv staropensistů, ku kterému by bylo snad došlo obsahem vydaného prov. nař. č. 96/1930 Sb., ježto před vydáním tohoto prov. nař. nebyla pensijní základna pro ně upravena příznivěji, než jak to učinilo toto prov. nař., když úpravu pensijní základny neprovedl zák. č. 70/1930 Sb. sám.

Pokud se pak stížnost, brojící proti nezapočtení oněch osobních přídavek do pensijní základny, zabývá výkladem §§ 1, 5 a 6 zák. č. 70/1930 Sb. a poměrem jejich k §§ 154 a 196 plat. zák., platí zde totéž, co bylo již svrchu uvedeno při pojednávání o námitkách stížnosti proti nepřiznání osobních přídavek samých pro dobu počínající dnem 1. ledna 1930. Dodati pak jest pouze tolik, že odkaz stížnosti na § 154 plat. zák. nepostačí k odůvodnění uplatňovaného nároku na přípočet st-lových osobních přídavek do pense, ježto takové osobní přídavky při převodu aktivních zaměstnanců státních do nových platů ve smyslu § 196 odst. 1 plat. zák. zanikly a došly svého výrazu nejvýše v přiznání vyrovnávacího přídavek, který zákon neoznačil za přídavek do pense započitatelný. Kdyby tedy takové osobní přídavky byly staropensistovi započteny do pensijní základny, dosáhl by tím výhody přesahující nároky stanovené převodovými předpisy plat. zák., což by odporovalo § 5 zák. č. 70/1930 Sb. Bylo proto právní hledisko žal. úřadu v souhlasu se zákonem.

Vzhledem k uvedenému byla stížnost jednak uznána bezdůvodnou, jednak odmítnuta pro nepřípustnost.

### Č. 11.305.

**Živnostenské právo (Slovensko). — Řízení správní:** \* Byla-li koncese hostinská přeložena na jiné stanoviště v téže osadě a žádá-li se o udělení koncese do místností, v nichž přeložená koncese byla dosud provozována, nejde o případ poslední věty § 25 odst. 7 živn. zák. č. 295/24 Sb.

(Nález ze dne 25. května 1934 č. 10.816.)



**Věc:** Odborné společenstvo hostinských a výčepníků v Žilině proti ministerstvu obchodu (za zúč. Julia Sch. v Ž. adv. Dr. Eugen Pštross z Prahy) o koncesi hostinskou a výčepnickou.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Rozhodnutím ze 13. března 1931 zamítl zem. úřad v Bratislavě žádost Julia Sch. za udělení koncese hostinské a výčepnické se stanovištěm v Ž. s odůvodněním, že potřeba občanstva nedovoluje a veřejný zájem nevyžaduje udělení žádané koncese.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání z toho podanému, zrušil výnos první stolice a udělil Juliu Sch. žádanou koncesi s odůvodněním, že jde o hostinec zájezdní, ležící na křižovatce silnic vedoucích do Ž. a v blízkosti tržiště, takže zejména z ohledu na návštěvníky výročních a týdenních trhů jest povolení tohoto hostince odůvodněno, neboť tím bude umožněno návštěvníkům trhů vhodně umístiti spřežení, event. povozy atd. Dodáno bylo, že proti udělení koncese nebylo ani z jiných důvodů závary.

Při veřejném ústním líčení o stížnosti na toto rozhodnutí namítal právní zástupce zúčastněné strany Julia Sch., že stěžující si společenstvo není k podání stížnosti legitimováno, ježto šlo toliko o udělení koncese pro místnosti, v nichž byla dosud živnost hostinská a výčepnická provozována. Námitku tuto neshledal nss důvodnou. Ustanovení § 25 odst. 7 živn. zák. č. 259/1924 Sb., podle něhož živn. společenstvu nepřísluší právo odvolací proti udělení koncese v těch případech, kdy jde o další udělení koncese k provozování některého oprávnění vytčeného v § 23 v takové místnosti, v níž dosud byla provozována, má na mysli jen ty případy, kdy dřívější oprávnění k provozování živnosti hostinské a výčepnické zaniklo nebo udělením koncese zanikne, nevztahuje se však na ty případy, kdy koncese v těchto místnostech dosud provozovaná byla přeložena do jiných místností v téže osadě. V tomto případě společenstvu odvolací právo přísluší a nelze mu proto právem upíratí legitimaci k podání stížnosti k nss-u na rozhodnutí, jímž přes jeho námitky žádaná koncese byla udělena. — — —

### Č. 11.306.

**O b ě a n s t v í s t á t n í ( P o d k. R u s ):** Čsl. státní občanství osoby narozené na území naležejícím nyní k čsl. republice, jejíž předek pocházel z Haliče a usadil se na zmíněném území, leč nebyl svého času přijat do domovského svazku obce pobytu?

(Nález ze dne 26. května 1934 č. 17.818/32.)

**P r e j u d i k a t u r a:** srov. Boh. A 4586/25, 5275/26, 7415/28.

**Věc:** Burech R. v J. (adv. Dr. Otto Bergmann z Prahy) proti okresnímu úřadu v Rachově a proti ministerstvu vnitra o státní občanství, o vydání osvědčení o státním občanství a o domovskou příslušnost.

**Výrok:** Rozhodnutí okresního úřadu v Rachově z 8. dubna 1930 o vydání osvědčení o státním ob-